

Sygn. akt III C 491/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Dietkow (spr.)

Sędziowie SO: Beata Karczewska-Mazur, Radosław Olszewski

Protokolant: Kinga Kwaśniewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2016 roku w Warszawie

sprawy z powództwa S. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Z.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz K. B. (1) i T. B. solidarnie kwotę 25.606,30 PLN (dwadzieścia pięć tysięcy sześćset sześć i 30/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 4.473,95 PLN (cztery tysiące czterysta siedemdziesiąt trzy i 95/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. zasądza od pozwanego na rzecz J. Z. kwotę 25.606,30 PLN (dwadzieścia pięć tysięcy sześćset sześć i 30/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 4.473,95 PLN (cztery tysiące czterysta siedemdziesiąt trzy i 95/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. zasądza od pozwanego na rzecz J. S. kwotę 25.606,30 PLN (dwadzieścia pięć tysięcy sześćset sześć i 30/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 4.473,95 PLN (cztery tysiące czterysta siedemdziesiąt trzy i 95/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
4. zasądza od pozwanego na rzecz A. G. (1) i S. G. solidarnie kwotę 10.000,00 PLN (dziesięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 1.820,00 PLN (tysiąc osiemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
5. zasądza od pozwanego na rzecz M. K. (1) i B. K. solidarnie kwotę 10.000,00 PLN (dziesięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów

procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 1.820,00 PLN (tysiąc osiemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

6. zasądza od pozwanego na rzecz M. C. i W. C. solidarnie kwotę 10.000,00 PLN (dziesięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 1.820,00 PLN (tysiąc osiemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

7. zasądza od pozwanego na rzecz S. K. i A. K. solidarnie kwotę 5.901,29 PLN (pięć tysięcy dziewięćset jeden i 29/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 1.124,19 PLN (tysiąc sto dwadzieścia cztery i 19/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

8. zasądza od pozwanego na rzecz G. P. i T. P. solidarnie kwotę 5.901,29 PLN (pięć tysięcy dziewięćset jeden i 29/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 1.124,19 PLN (tysiąc sto dwadzieścia cztery i 19/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

9. zasądza od pozwanego na rzecz M. J. i K. J. solidarnie kwotę 5.901,29 PLN (pięć tysięcy dziewięćset jeden i 29/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 1.124,19 PLN (tysiąc sto dwadzieścia cztery i 19/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

10. zasądza od pozwanego na rzecz M. K. (2) i M. K. (3) solidarnie kwotę 7.502,87 PLN (siedem tysięcy pięćset dwa i 87/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 1.396,43 PLN (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt sześć i 43/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

11. zasądza od pozwanego na rzecz P. S. kwotę 7.502,87 PLN (siedem tysięcy pięćset dwa i 87/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 1.396,43 PLN (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt sześć i 43/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

12. zasądza od pozwanego na rzecz S. P. kwotę 13.550,00 PLN (trzynaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 2.423,50 PLN (dwa tysiące czterysta dwadzieścia trzy i 50/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

13. zasądza od pozwanego na rzecz A. B. kwotę 13.550,00 PLN (trzynaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 2.423,50 PLN (dwa tysiące czterysta dwadzieścia trzy i 50/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

14. zasądza od pozwanego na rzecz J. C. kwotę 13.550,00 PLN (trzynaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 2.423,50 PLN (dwa tysiące czterysta dwadzieścia trzy i 50/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

15. zasądza od pozwanego na rzecz P. R. kwotę 19.923,27 PLN (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia trzy i 27/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 3.507,49 PLN (trzy tysiące pięćset siedem i 49/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

16. zasądza od pozwanego na rzecz B. Z. (1) i B. Z. (2) solidarnie kwotę 19.923,27 PLN (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia trzy i 27/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 3.507,49 PLN (trzy tysiące pięćset siedem i 49/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

17. zasądza od pozwanego na rzecz M. S. (1) i D. S. solidarnie kwotę 30.000,00 PLN (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 5.220,00 PLN (pięć tysięcy dwieście dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

18. zasądza od pozwanego na rzecz M. S. (2) kwotę 30.000,00 PLN (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 5.220,00 PLN (pięć tysięcy dwieście dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

19. zasądza od pozwanego na rzecz J. Ł. i K. Ł. solidarnie kwotę 17.234,36 PLN (siedemnaście tysięcy dwieście trzydzieści cztery i 36/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 3.050,15 PLN (trzy tysiące pięćdziesiąt i 15/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

20. zasądza od pozwanego na rzecz B. T. i M. T. (1) solidarnie kwotę 17.234,36 PLN (siedemnaście tysięcy dwieście trzydzieści cztery i 36/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 3.050,15 PLN (trzy tysiące pięćdziesiąt i 15/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

21. zasądza od pozwanego na rzecz E. S., W. S. (1) i K. S. solidarnie kwotę 22.747,84 PLN (dwadzieścia dwa tysiące siedemset czterdzieści siedem i 84/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 19.923,27 PLN od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty i od kwoty 2.824,57 PLN od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 3.987,18 PLN (trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt siedem i 18/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

22. zasądza od pozwanego na rzecz T. S. i A. S. (1) solidarnie kwotę 22.747,84 PLN (dwadzieścia dwa tysiące siedemset czterdzieści siedem i 84/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 19.923,27 PLN od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty, od kwoty 2.824,57 PLN od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 3.987,18 PLN (trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt siedem i 18/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

23. zasądza od pozwanego na rzecz A. G. (2) i E. G. (1) solidarnie kwotę 11.314,42 PLN (jedenaście tysięcy trzysta czternaście i 42/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 2.044,16 PLN (dwa tysiące czterdzieści cztery i 16/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

24. zasądza od pozwanego na rzecz J. W. kwotę 11.314,42 PLN (jedenaście tysięcy trzysta czternaście i 42/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 2.044,16 PLN (dwa tysiące czterdzieści cztery i 16/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

25. zasądza od pozwanego na rzecz K. G. i T. G. solidarnie kwotę 25.916,96 PLN (dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćset szesnaście i 96/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 4.526,54 PLN (cztery tysiące pięćset dwadzieścia sześć i 54/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

26. zasądza od pozwanego na rzecz I. M. i Z. M. solidarnie kwotę 25.916,96 PLN (dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćset szesnaście i 96/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 4.526,54 PLN (cztery tysiące pięćset dwadzieścia sześć i 54/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

27. zasądza od pozwanego na rzecz M. Z. kwotę 16.063,55 PLN (szesnaście tysięcy sześćdziesiąt trzy i 55/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 13.550,00 PLN od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty, od kwoty 2.513,55 PLN od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 2.851,53 PLN (dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt jeden i 53/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

28. zasądza od pozwanego na rzecz J. J. (1) kwotę 16.063,55 PLN (szesnaście tysięcy sześćdziesiąt trzy i 55/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 2.851,53 PLN (dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt jeden i 53/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

29. zasądza od pozwanego na rzecz K. K. (1) kwotę 16.063,55 PLN (szesnaście tysięcy sześćdziesiąt trzy i 55/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów

procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 2.851,53 PLN (dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt jeden i 53/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

30. zasądza od pozwanego na rzecz A. G. (3) i E. G. (2) solidarnie kwotę 34.611,06 PLN (trzydzieści cztery tysiące sześćset jedenaście i 06/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 30.000,00 PLN od dnia 5 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty, od kwoty 4.611,06 PLN od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 6.004,66 PLN (sześć tysięcy cztery i 66/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

31. zasądza od pozwanego na rzecz E. G. (3) kwotę 69.222,12 PLN (sześćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście dwadzieścia dwa i 12/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 12.009,32 PLN (dwanaście tysięcy dziewięć i 32/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

32. zasądza od pozwanego na rzecz R. O. kwotę 3.048,72 PLN (trzy tysiące czterdzieści osiem i 72/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych do dnia zapłaty oraz kwotę 638,30 PLN (sześćset trzydzieści osiem i 30/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

33. oddala powództwo B. H., A. H. i J. H. (1).

III C 491/12

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 10 kwietnia 2012 roku powódka S. P., działająca jako reprezentant grupy (oświadczenie zawarte w pozwie – k. 1), wniosła o zasądzenie w postępowaniu grupowym od pozwanego(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Z. na rzecz członków grupy: solidarnie K. i T. małżonków B. kwoty 25.606,30 zł, J. Z. kwoty 25.606,30 zł, solidarnie A. i S. małżonków G. kwoty 10.000 zł, solidarnie A. i E. małżonków G. kwoty 30.000 zł, solidarnie S. i A. małżonków K. kwoty 5.901,29 zł, solidarnie M. i B. małżonków K. kwoty 10.000 zł, solidarnie M. i M. małżonków K. kwoty 7.502,87 zł, solidarnie J. i K. małżonków Ł. kwoty 17.234,36 zł, solidarnie G. i T. małżonków P. kwoty 5.901,29 zł, S. P. kwoty 13.550 zł, P. R. kwoty 19.923,27 zł, P. S. kwoty 7.502,87 zł, solidarnie małżonków T. S. i A. S. (1) kwoty 19.923,27 zł, solidarnie M. i D. małżonków S. kwoty 30.000 zł, J. S. kwoty 25.606,30 zł, M. S. (2) kwoty 30.000 zł, solidarnie E. i W. małżonków S. i K. S. kwoty 19.923,27 zł, solidarnie małżonków B. T. i M. T. (2) kwoty 17.234,36 zł, M. Z. kwoty 13.550 zł – wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty. Jako podstawę prawną roszczenia wskazano art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 385⁽³⁾ pkt 20 k.c. oraz art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. Członkowie grupy złożyli oświadczenia o przystąpieniu do grupy i wyrażeniu zgody co do osoby reprezentanta grupy k. 23 – 112. Zastępcą procesowym powódki został ustanowiony adwokat – umowa reprezentanta grupy z pełnomocnikiem k. 114 – 117.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w Z. wnosił o odrzucenie pozwu z uwagi na niedopuszczalność postępowania grupowego co do roszczeń opisanych w pozwie, ewentualnie w przypadku uznania dopuszczalności prowadzenia sprawy w postępowaniu grupowym, zobowiązanie powódki do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu w kwocie 66.993,20 zł, tj. w wysokości 20% wartości przedmiotu sporu. W ocenie pozwanego:

1. roszczenia członków grupy nie są oparte na takiej samej podstawie faktycznej – powódka opiera żądanie pozwu na twierdzeniu, że pozwany stosował wobec członków grupy nieuzgodnione indywidualnie niedozwolone klauzule umowne, tymczasem spośród 19 członków grupy, 10 członków zawarło aneksy usuwające w/w klauzule z umowy lub zmieniające ich treść (przy czym 3 członków grupy zawarło stosowny aneks już łącznie z zawarciem umowy),

w konsekwencji do tych 10 osób pozwany podniesie zarzut niestosowania w ogóle przedmiotowych klauzul; 14 członków grupy prowadziło indywidualne negocjacje co do treści umów z pozwanym, w konsekwencji do tych 14 osób pozwany podniesie zarzut, że postanowienia przedmiotowych klauzul były negocjowane indywidualnie. W związku z powyższym, w obrębie grupy, której dotyczy pozew, znajdują się osoby: a) które negocjowały indywidualnie umowę i co do których żadnej z klauzul nie zastosowano w związku z zawartymi aneksami, b) osoby, które nie zawarły aneksu w zakresie klauzul, lecz negocjowały indywidualnie klauzule waloryzacyjne, c) osoby, co do których w/w okoliczności nie zachodzą. W każdym zaś przypadku, wobec poszczególnych członków grupy zachodzą okoliczności dalej indywidualizujące ich sytuację prawną, m.in. okoliczności dotyczące treści aneksów, przebiegu negocjacji umowy, okoliczności związanych z wpłatą kwot pozwanemu. W przypadku niektórych członków grupy, roszczenia wywodzone są nie bezpośrednio z umowy zawartej z pozwanym, a z umowy cesji, której przedmiotem były prawa i obowiązki strony zawierającej umowę z kupującym;

2. roszczenia pieniężne nie zostały prawidłowo ujednolicone w podgrupach. Jedyne kryterium ujednolicenia roszczeń zastosowane przez powoda to dobór członków grupy parami lub trójkami i zredukowanie roszczeń o większej wartości do wartości najmniejszego roszczenia w danej grupie. Takie pogrupowanie roszczeń w żadnej sposób nie realizuje celów postępowania grupowego. Podział dokonany przez powódkę nie pozwala na oderwanie się od okoliczności indywidualnych i rozstrzyganie wspólne o roszczeniach członków danej grupy. Pozwany zawierał z członkami grupy umowy zawierające jeden z 5 wariantów klauzul waloryzacyjnych. Jedynie w przypadku podgrupy 1 i 4 członkowie tych podgrup żądają zapłaty na podstawie tych samych klauzul waloryzacyjnych. W obrębie poszczególnych podgrup są osoby mające różny status z punktu widzenia prowadzenia z pozwanym indywidualnych negocjacji oraz zawarcia, bądź nie zawarcia aneksów do umów. W przypadku części członków grupy żądanie dotyczy waloryzacji ceny mieszkania, natomiast w innych przypadkach dotyczy waloryzacji cen miejsc garażowych.

3. Sprawa nie jest sprawą o ochronę konsumentów, lecz sprawą o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia.

W piśmie procesowym z 17 sierpnia 2012 roku powódka wniosła o oddalenie wniosku pozwanego o odrzucenie pozwu oraz zobowiązanie powódki do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu.

Postanowieniem z 24 stycznia 2013 roku Sąd przyjął sprawę do rozpoznania w postępowaniu grupowym, a w punkcie drugim oddalił wniosek pozwanego o zobowiązanie powoda do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu (k. 1140). Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z 08 sierpnia 2013 roku oddalił zażalenie pozwanego (k. 1226).

Postanowieniem z 24 września 2013 roku (k. 1242) Sąd dokonał publicznego ogłoszenia o wszczęciu postępowania grupowego poprzez opublikowanie na okres miesiąca w budynku sądowym oraz zamieszczenie w dziennikach: G. (...) oraz (...) ogłoszenia o toczącym się postępowaniu i o możliwości przystąpienia do grupy.

W piśmie procesowym złożonym 28 lutego 2014 roku (k. 1275) powódka S. P., działająca jako reprezentant grupy, w związku z przystąpieniem na skutek ogłoszenia do grupy kolejnych członków, zmieniła żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie w postępowaniu grupowym od pozwanego(...) Spółki Akcyjnej w Z. na rzecz członków grupy: solidarnie K. i T. małżonków B. kwoty 25.606,30 zł, J. Z. kwoty 25.606,30 zł, J. S. kwoty 25.606,30 zł, solidarnie A. i S. małżonków G. kwoty 10.000 zł, solidarnie M. i B. małżonków K. kwoty 10.000 zł, solidarnie M. i W. małżonków C. kwoty 10.000 zł, solidarnie S. i A. małżonków K. kwoty 5.901,29 zł, solidarnie G. i T. małżonków P. kwoty 5.901,29 zł, solidarnie małżonków M. J. i K. J. kwoty 5.901,29 zł, solidarnie M. i M. małżonków K. kwoty 7.502,87 zł, P. S. kwoty 7.502,87 zł, S. P. kwoty 13.550 zł, A. B. kwoty 13.550 zł, J. C. kwoty 13.550 zł, P. R. kwoty 19.923,27 zł, solidarnie B. i B. małżonków Z. kwoty 19.923,27 zł, solidarnie M. i D. małżonków S. kwoty 30.000 zł, M. S. (2) kwoty 30.000 zł, solidarnie J. i K. małżonków Ł. kwoty 17.234,36 zł, solidarnie małżonków B. T. i M. T. (2) kwoty 17.234,36 zł, solidarnie E. i W. małżonków S. i K. S. kwoty 22.747,84 zł, solidarnie małżonków T. S. i A. S. (1) kwoty 22.747,84 zł, solidarnie A. i E. małżonków G. kwoty 11.314,42 zł, J. W. kwoty 11.314,42 zł, solidarnie K. i M. małżonków G. kwoty 25.916,96 zł, solidarnie I. i Z. małżonków M. kwoty 25.916,96 zł, M. Z. kwoty 16.063,55 zł, J. J. (1) kwoty 16.063,55 zł, K. K. (1) kwoty 16.063,55 zł, solidarnie A. i E. małżonków G. kwoty 34.611,06 zł, E. G. (3) kwot po 34.611,06 zł, łącznie 69.222,12 zł, R. O. kwoty 3.048,72 zł, solidarnie B. i A. małżonków H., J. H. (1) kwoty 3.048,72 zł – wraz z ustawowymi odsetkami

od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty. Roszczenia poszczególnych członków grupy zostały ujednoczone w podgrupach, liczących minimum dwie osoby – zestawienie konsumentów – członków grupy wraz z podziałem na podgrupy k. 1282 - 1284. Nowi członkowie grupy złożyli oświadczenia o przystąpieniu do grupy i wyrażeniu zgody co do osoby reprezentanta grupy – k. 1286 – 1342, 2023 – 2031.

Postanowieniem z 28 października 2014 roku (k. 2065), Sąd w oparciu o ujednoczoną wysokość roszczeń od kwoty najniższej przysługującej członkowi podgrupy i ustalił skład grupy, do której zaliczył następujące osoby:

- Podgrupa 1:
  1. K. B. (2) i T. B.
  2. J. Z.
  3. J. S.
- Podgrupa 2
  1. A. G. (1) i S. G.
  2. M. K. (1) i B. K.
  3. M. C. i W. C.
- Podgrupa 3:
  1. S. K. i A. K.
  2. G. P. i T. P.
  3. M. J. i K. J.
- Podgrupa 4:
  1. M. K. (2) i M. K. (3)
  2. P. S.
- Podgrupa 5:
  1. S. P.
  2. A. B.
  3. J. C.
- Podgrupa 6:
  1. P. R.
  2. B. Z. (2) i B. Z. (1)
- Podgrupa 7:
  1. M. S. (1) i D. S.
  2. M. S. (2)

- Podgrupa 8:
  1. K. Ł. i J. Ł.
  2. B. T. i M. T. (1)
- Podgrupa 9:
  1. K. S., W. S. (1) i E. S.
  2. T. S. i A. S. (1)
- Podgrupa 10:
  1. A. G. (2) i E. G. (1)
  2. J. W.
- Podgrupa 11:
  1. K. G. i T. G.
  2. Z. M. i I. M.
- Podgrupa 12:
  1. M. Z.
  2. J. J. (1)
  3. K. K. (1)
- Podgrupa 13:
  1. A. G. (3) i E. G. (2)
  2. E. G. (3)
- Podgrupa 14:
  1. R. O.
  2. B. H., A. H., J. H. (1).

Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z 08 lipca 2015 roku oddalił zażalenie pozwanego na postanowienie z 28 października 2014 roku (k. 2127).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany (...)Spółka Akcyjna w Z. zawarł z członkami, reprezentowanej przez powódkę S. P. grupy umowy deweloperskie, w których zobowiązał się do wybudowania, na gruncie stanowiącym własność pozwanego, lokali mieszkalnych, garaży, miejsc postojowych i przeniesienia, w wymaganej formie, własności wyodrębnionych lokali mieszkalnych wraz z proporcjonalnymi udziałami w prawie własności gruntu i współwłasnością części wspólnych budynku. Były to następujące umowy: umowa nr (...) z 12 lipca 2007 r. zawarta z K. i T. małżonkami B. k. 119–124, umowa nr (...) z 26 stycznia 2007 r. zawarta z J. Z. k. 157–162, umowa nr (...) z 3 marca 2007 r. zawarta z W. S. (2) k. 656–661, umowa nr (...) z 6 lutego 2006 r. k. 187–192 wraz z umową cesji nr (...) z 12 marca 2008 r. na rzecz S. i

A. małżonków G. k. 198–199, umowa nr (...) z 15 lutego 2007 r. zawarta z B. i M. małżonkami K. k. 303–308, umowa nr (...) z 12 sierpnia 2006 r. zawarta z W. i M. małżonkami C., umowa nr (...) z 30 sierpnia 2006 r. k. 265–270 wraz z umową cesji nr (...) z 16 stycznia 2007 r. na rzecz A. i S. małżonków K. k. 276–277, umowa nr (...) z 27 stycznia 2007 r. zawarta z G. i T. małżonkami P. k. 437–442, umowa nr (...) z 18 września 2006 r. k. 1394–1400 wraz z umową cesji nr (...) z 28 lutego 2007 r. na rzecz M. J. k. 1403–1404, do którego w wyniku umowy nr (...) z 05 sierpnia 2008 r. przystąpiła K. J. (żona M. J.) k. 1407–1408, umowa nr (...) z 29 września 2006 r. zawarta z M. i M. małżonkami K. k. 346–352, umowa nr (...) z 16 sierpnia 2006 r. k. 558–563 wraz z umową cesji nr (...) z 20 sierpnia 2008 r. zawarta z P. S. k. 570–571, umowa nr (...) z 20 czerwca 2007 r. zawarta z S. i M. małżonkami P. k. 477–482, umowa nr (...) z 31 maja 2006 r. k. 1438–1442, 1449–1453 wraz z umową cesji nr (...) zawarta 03 lipca 2008 r. na rzecz A. Ł. (obecnie B. – kopia skróconego aktu małżeństwa - k. 2032) k. 1459–1460, umowa nr (...) z 28 czerwca 2006 r. k. 1489 – 1494, do której w wyniku umowy nr (...) z 18 listopada 2009 r. przystąpiła J. C. k. 1500–1503, a następnie w wyniku umowy nr (...) z 18 listopada 2009 r. cesji na jej rzecz k.1504–1508, umowa nr (...) z 30 maja 2007 r. zawarta z P. R. k. 519–524, umowa nr (...) z 30 maja 2006 r. zawarta z B. i B. małżonkami Z. k. 1542–1547, umowa nr (...) z 31 stycznia 2007 r. zawarta z M. i D. małżonkami S. k. 623–628, umowa nr (...) z 31 października 2006 r. zawarta z M. S. (2) k. 695–700, umowa nr (...) z 31 maja 2007 r. k. 389 – 394 wraz z umową nr (...) i (...) 9- (...) z 17 marca 2009 r. zawarta z K. i J. małżonkami Ł. k. 402–405, umowa nr (...) z 20 kwietnia 2007 r. zawarta z B. T. k. 793–798, umowa nr (...) z 15 maja 2007 r. zawarta z K. S. oraz E. i W. małżonkami S. k. 750–755, umowa nr (...) z 9 maja 2006 r. k. 593–598 wraz z umową cesji nr (...) na rzecz A. S. (1) i T. S. k. 602–603, umowa nr (...) z 13 kwietnia 2006 r. zawarta z A. G. (2) k. 1588–1590, umowa nr (...) z 06 stycznia 2006 r. k. 1608–1611, do której w wyniku umowy nr (...) z 06 maja 2010 r. przystąpił J. W. k. 1616, a następnie umowy nr (...) z 06 maja 2010 r. cesji na jego rzecz k. 1617, umowa nr (...) z 01 kwietnia 2006 r. k. 1633–1641 wraz z umową cesji nr (...) z 23 lutego 2009 r. na rzecz T. i K. małżonków G. k. 1642, umowa nr (...) z 31 marca 2006 r. k. 1669–1674 wraz z umową cesji nr (...) z 29 czerwca 2009 r. na rzecz Z. i I. małżonków M. k. 1683–1684, umowa nr (...)– (...) z 25 stycznia 2006 r. zawarta z M. Z. i A. S. (2) k. 827–832, od której na mocy umowy nr (...) z 04 września 2008 r. odstąpił A. S. (2) k. 838–839, umowa nr (...) zawarta 18 kwietnia 2006 r. k. 1713–1718 wraz z umową cesji nr (...) z 25 marca 2008 r. na rzecz J. J. (1) k. 1729–1730, umowa nr (...) z 14 września 2009 r. zawarta z K. K. (1) k. 1764–1769, umowa nr (...) z 5 września 2006 r. zawarta z E. i A. małżonkami G. k. 231–236, umowa nr (...) z 23 marca 2007 r. oraz umowa nr (...) z 03 lutego 2007 r. zawarta z E. G. (3) k. 1820–1825, 1863–1868, umowa nr (...) z 14 października 2006 r. zawarta z J. i E. małżonkami O. k. 1900–1906 wraz z umową nr (...) z 18 października 2010 r. na mocy której 100 % udziałów przejął R. O. k. 1912–1913, umowa nr (...) z 26 czerwca 2003 r. zawarta z B. i J. H. (2) k. 1986–1993. We wszystkich umowach pozwany zastosował wzorzec umowy, konsumenci nie negocjowali treści § 7 umów – okoliczność bezsporna, przyznana w zeznaniach członka zarządu pozwanego M. O. w protokole k. 2610, e-protokół 01:52:14 – 01:53:19 z 07 kwietnia 2016 roku, zeznania J. S. k. 2552 e-protokół 00:49:02, P. R. k. 2567 e-protokół 00:41:42, B. Z. (3) k. 2568, e-protokół 00:48:41, M. S. (2) k. 2570 e-protokół 01:09:04, B. T. k. 2572 e-protokół 01:38:14, K. S. k. 2576v e-protokół 00:06:30. W umowach z K. i T. małżonkami B., J. Z., B. i M. małżonkami K., K. i J. małżonkami Ł., G. i T. małżonkami P., S. P., P. R., M. i D. małżonkami S., J. S., K. S., E. i W. małżonkami S., małżonkami M. T. (1) i B. T., E. G. (3) postanowienie § 7 brzmiało następująco: Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia zawarcia Umowy, licząc od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych”, wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszym ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w par. 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczona według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z powiadomieniem o możliwości odbioru lokalu – dowód – § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 120, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 158, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 304, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 390, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 438, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 478, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 520, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 624, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 657, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 751 – 752, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 794, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1820, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1863. W umowie z E. i A. małżonkami G. postanowienie § 7 brzmiało następująco: Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik

cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia 2006-10-01, licząc od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych”, wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszych ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w par. 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z powiadomieniem o możliwości odbioru lokalu – dowód § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 232. W umowach z M. i W. małżonkami C., A. i S. małżonkami K., małżonkami M. J. i K. J., M. i M. małżonkami K., P. S., K. K. (1), R. O. postanowienie § 7 brzmiało następująco: Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia uzyskania pozwolenia na budowę, licząc od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych”, wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszych ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w par. 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z zawiadomieniem o możliwości odbioru lokalu – dowód § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1347, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 267, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1394, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 348, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 560, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1766, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1902. W umowie z M. S. (2) postanowienie § 7 miało treść: Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia uzyskania prawomocnego zamiennego pozwolenia na budowę, licząc od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych”, wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszych ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w par. 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z zawiadomieniem o możliwości odbioru lokalu – dowód § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 696. W umowach z A. i S. małżonkami G., A. S. (1) i T. S., J. W. oraz M. Z. postanowienie § 7 miało treść: W sytuacji dokonywania wpłat przez Kupującego w ratach, cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna), począwszy od dnia uzyskania prawomocnego zamiennego pozwolenia na budowę, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6 ust. 1,2. – dowód § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 188, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 594, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1608, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 828. W umowach z A. B., J. C., B. i B. małżonkami Z. postanowienie § 7 miało treść: Cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna), począwszy od dnia 2006-10-01, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena, wskazana w ust. 1, będzie waloryzowana wg zasad określonych n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6.1,2. – dowód § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1439, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1490, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1543. W umowach z A. i E. małżonkami G., K. i T. małżonkami G., Z. i I. małżonkami M., J. J. (1) postanowienie § 7 miało treść: Cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna), począwszy od 7 (siódmego) dnia od rozpoczęcia budowy, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena, wskazana w ust. 1, będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6.1,2 – dowód § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1588, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1633v, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1670, § 7 ust. 2 umowy nr (...) k. 1714. W umowie z B. H. i J. H. (1) postanowienie § 7 miało treść: W sytuacji dokonywania wpłat przez Kupującego w ratach, cena podlega waloryzacji o 0,5 % miesięcznie, począwszy od 32 (trzydziestego drugiego) dnia od daty podpisania niniejszej umowy, liczonej od kwoty jaka pozostała

do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena, wskazana w ust. 1, będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie, nie dłużej niż do 3 miesięcy od planowanego według umowy terminu przedstawienia Kupującemu lokalu do odbioru – dowód § 7 ust. 2 umowy nr (...) z dnia 26 czerwca 2003 r. k. 1986 – 1989.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z 28 listopada 2008 roku, nr (...), uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy z 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów, działania pozwanego polegające na stosowaniu we wzorcach umów między innymi postanowienia: Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen produkcji budowlano-montażowej” GUS (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, począwszy od dnia zawarcia umowy, licząc od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS, wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszym ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w par. 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji. Ponadto Prezes UOKiK stwierdził, że postanowienia uzależniające cenę za metr kwadratowy powierzchni mieszkania od wzrostu wskaźników m.in. inflacji GUS są tożsame z tymi, które są wpisane do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁽⁴⁵⁾k.p.c. pod poz. 284, 1385, 227. Omawianą decyzją Prezes UOKiK nałożył na pozwanego karę pieniężną w wysokości 1.680.003 zł, zobowiązał do zaniechania działań poprzez aneksowanie umów istniejących już w obrocie prawnym z obowiązkiem ich wykonania do 1 marca 2009 r. i złożenia sprawozdania z realizacji tego zobowiązania do 31 marca 2009 roku – decyzja k. 906 – 936. Pozwany nie zawarł z konsumentami aneksów dotyczących § 7 umów, zawarł aneksy, w których konsumenci mieli prawo odstąpienia od umowy deweloperskiej na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym, byli to: K. i T. małżonkowie B. (aneks nr (...) z dnia 26 lutego 2009 r. – k. 2279 - 2280), J. Z. (aneks nr (...) z 26 lutego 2009 – k. 2281 – 2282), M. i W. małżonkowie C. (aneks nr (...) z 12 grudnia 2008 r. – k. 2299 – 2300), małżonkowie M. J. i K. J. (aneks nr (...) z 07 stycznia 2009 r. - k. 2318 – 2319), M. i M. małżonkowie K. (aneks nr (...) z 19 grudnia 2008 r. – k. 2320 – 2321), P. S. (aneks nr (...) z 12 grudnia 2008 r. k. 2324 – 2325), A. B. (aneks nr (...) z 28 stycznia 2009 r. k. 2340 – 2341), B. i B. małżonkowie Z. (aneks nr (...) z 28 stycznia 2009 r. k. 2362 – 2363), M. S. (1) (aneks nr (...) z 06 lutego 2009 r. k. 2384 – 2385), K. i J. małżonkowie Ł. (aneks nr (...) –k. 2405- 2407), K. S., W. S. (1), E. S. (aneks nr (...) z 06 lutego 2009 r. k. 2413 – 2414), K. K. (1) (aneks nr (...) z 12 grudnia 2008 r. k. 2472 – 2473), R. O. (aneks nr (...) z 07 stycznia 2009 r. k. 2476 – 2477). Zmienione aneksami postanowienia umów dotyczyły także § 7 ust. 5 - konsekwencji zmian stawki podatku VAT. Umowy zawarte przez pozwanego z członkami grupy nie przewidywały prawa odstąpienia od nich w razie zwiększenia ceny mieszkania w oparciu o wskaźnik cen produkcji budowlano-montażowej GUS, czy wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych GUS, czy wskaźnika inflacji GUS (dodatniego) – okoliczność bezsporna, zeznania T. B. k. 2551, e-protokół 00:34:21, J. Z. k. 2552 e-protokół 00:46:21, A. G. (1) k. 2553v e-protokół 01:26:15, S. K. k. 2557 e-protokół 02:40:25. Po wydaniu decyzji przez Prezesa UOKiK niektórzy członkowie grupy negocjowali z pozwanym obniżenie obliczonej przez pozwanego waloryzacji ceny lokali lub umorzenia tych płatności. Pozwany nie wyraził zgodny żadnemu z członków grupy na umorzenie płatności, niektórym z nich obniżył dopłaty waloryzacyjne – dowód – korespondencja z pozwanym k. 884 – 891, 894 – 904, 2290 – 2295, 2304 – 2315, 2328 – 2329, 2389 – 2392, 2411 – 2412. Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z 27 lipca 2009 roku, sygn. akt XVII Amc 335/09 (k. 938 – 939) uznał za niedozwolone i zakazał pozwanemu wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o treści:

„Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych GUS” (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia zawarcia umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszym ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w § 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie

wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z zawiadomieniem o możliwości odbioru lokalu”;

„Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych GUS” (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia zawarcia Aneksu. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszym ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w § 3 nin. Aneksu. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z zawiadomieniem o możliwości odbioru lokalu” – wpis poz. 1883 i 1884 w rejestrze klauzul niedozwolonych, odpis k. 2640-2641. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z 12 maja 2011 roku w sprawie sygn. akt XVII AmC 35/10, a następnie Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 15 maja 2012 roku w sprawie VI ACa 1276/11 orzekły, że jest klauzulą abuzywną stosowane przez pozwanego w umowie postanowienie:

„Cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna) począwszy od (...) dnia od rozpoczęcia budowy, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6.1.2” – poz. 4059 w rejestrze klauzul niedozwolonych k. 2646.

Na żądanie pozwanego, który uzależniał zawarcie umów ustanowienia odrębnej własności lokali i wręczenie im kluczy do mieszkań członkowie grupy dopłacili obliczoną przez pozwanego kwotę waloryzacji ceny mieszkań – okoliczność bezsporna. K. i T. małżonkowie B. dopłacili pozwanemu kwotę 25.696,91 zł – dowód – rozliczenie lokalu k. 132. J. Z. dopłaciła kwotę 25.606,30 zł – rachunek k. 169. J. S. dodatkowo zapłaciła kwotę 26.253,30 zł – dowód – faktura k. 668. S. i A. małżonkowie G. dopłacili kwotę 10.244,05 zł – dowód – rozliczenie lokalu k. 206. B. i M. małżonkowie K. dopłacili kwotę 10.000 zł – dowód – potwierdzenie przelewu k. 322. M. i W. małżonkowie C. dopłacili pozwanemu kwotę 10.359 zł – dowód - rozliczenie umowy k. 1364. A. i S. małżonkowie K. dopłacili kwotę 5.901,29 zł – dowód – potwierdzenie przelewu k. 282. G. i T. małżonkowie P. dopłacili kwotę 7.000 zł – dowód – potwierdzenie przelewu k. 482. Małżonkowie M. J. i K. J. dopłacili pozwanemu kwotę 6.238,89 zł – dowód – potwierdzenie przelewu k. 1416. M. i M. małżonkowie K. dopłacili kwotę 7.502,87 zł – dowód – rozliczenie waloryzacji k. 364 – 367. P. S. dodatkowo zapłacił kwotę 8.081,49 zł – potwierdzenie przelewu k. 572. S. P. dodatkowo zapłaciła kwotę 13.550 zł – potwierdzenie przelewu k. 494. A. B. dopłaciła pozwanemu kwotę 15.262,49 zł – dowód – pismo A. B. (Ł.) do pozwanego k. 1467. J. C. dopłaciła pozwanemu kwotę 15.678,01 zł – dowód - rozliczenie wstępne k. 1512. P. R. dopłacił pozwanemu kwotę 21.288,54 zł – dowód – karta informacyjna k. 533, przelew k. 534. B. i B. małżonkowie Z. dopłacili pozwanemu kwotę 21.590,90 zł – dowód – pismo pozwanego z rozliczeniem umowy k. 1557. M. i D. małżonkowie S. dodatkowo zapłacili kwotę 30.512,04 zł – dowód – rachunek k. 638. M. S. (2) dopłaciła pozwanemu kwotę 30.000 zł – dowód – rozliczenie lokalu k. 724. K. i J. małżonkowie Ł. dopłacili kwotę 17.493,34 zł – dowód – potwierdzenie przelewu k. 413. M. T. (1) i B. T. dodatkowo zapłacili kwotę 17.234,36 zł – dowód – karta informacyjna k. 806. K. S. oraz E. i W. małżonkowie S. dodatkowo zapłacili kwotę 22.747,84 zł – dowód – karta informacyjna k. 765. A. S. (1) i T. S. dodatkowo zapłacili kwotę 24.048,99 zł – dowód – rozliczenie lokalu k. 604. A. i E. małżonkowie G. dopłacili pozwanemu kwotę 12.184,51 zł – dowód – rozliczenie wstępne k. 1594. J. W. dopłacił pozwanemu kwotę 11.314,42 zł – dowód – potwierdzenie przelewu k. 1624. K. i T. małżonkowie G. dopłacili pozwanemu kwotę 27.529,91 zł – dowód – wyliczenie waloryzacji k. 1650- 1651. I. i Z. małżonkowie M. dopłacili pozwanemu kwotę 25.916,96 zł – dowód - rozliczenie k. 1693. M. Z. dodatkowo zapłaciła kwotę 16.387,84 zł – dowód – rozliczenie lokalu k. 843, polecenie przelewu k. 844. J. J. (1) dopłaciła pozwanemu kwotę 16.063,55 zł - dowód – rozliczenie wstępne k. 1731. K. K. (1) dopłacił pozwanemu kwotę 16.502,17 zł – dowód – faktury k. 1787 – 1788. E. i A. małżonkowie G. dopłacili kwotę 39.617,14 zł – dowód – potwierdzenie wykonania przelewu k. 245. E. G. (3) dopłaciła pozwanemu łącznie kwotę 80.187,37 zł dowody – rozliczenia k. 1835, 1838, 1875. R. O. dopłacił pozwanemu kwotę 3.839,68 zł – dowód karty informacyjne, faktury k.

1925 – 1948. B. i A. małżonkowie H., J. H. (1) dopłacili pozwanemu kwotę 3 048,72 zł – dowód – karta informacyjna k. 1995. Członkowie grupy byli informowani przez pozwanego, że nie uiszczenie dopłaty stanowiącej waloryzację obliczoną przez pozwanego i tym samym nie zawarcie umów przeniesienia własności lokali w formie aktu notarialnego spowoduje nałożenia na konsumenta kary finansowej – dowód - zeznania J. S. k. 2552 v e-protokół 01:03:14, A. G. (1) k. 2553v e-protokół 01:26:32, k. 2554 v e-protokół 01:38:37, W. C. k. 2555v e-protokół 02:04:14, M. J. k. 2558v e-protokół 03:00:41, S. P. k. 2564 e-protokół 00:12:47, J. C. k. 2566 e-protokół 00:29:39, M. S. (2) k. 2570 e-protokół 01:09:51, M. S. (1) k. 2571 e-protokół 01:20:22–01:21:15, D. S. k. 2571 e-protokół 01:27:12, A. G. (2) k. 2578 e-protokół 00:34:17, J. J. (1) k. 2606 e-protokół 00:19:52, E. G. (3) k. 2607v e-protokół 00:50:17, R. O. k. 2610 e-protokół 01:37:55. Dla pozwanego stosowanie klauzuli waloryzacyjnej obliczanej według wyższego wskaźnika waloryzacji miało na celu zmniejszenie ryzyka finansowego – okoliczność przyznana przez pozwanego k. 2611. Ze wszystkimi członkami grupy pozwany zawarł umowy przeniesienia własności lokali w formie aktu notarialnego – bezsporne. Prezes UOKiK decyzją z 11 grudnia 2009 roku (...) Nr (...) w pkt I (utrzymanym w mocy na podstawie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 lutego 2015 roku w sprawie VI ACa 567/14) uznał działanie pozwanego polegające na kierowaniu do konsumentów informacji wprowadzających w błąd co do oceny i akceptacji przez Prezesa UOKiK ostatecznej treści postanowień przekazywanych konsumentom w ramach procesu aneksowania umów przedwstępnych sprzedaży za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 marca 2009 roku, a także zobowiązany do zapłacenia kary w kwocie 1.596.678,00 PLN – dowód – decyzja k. 2614-2631, wyrok k. 2633-2634.

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

Strony przedstawiły dowody w sprawie, którymi były przede wszystkim dokumenty urzędowe – umowy sporządzone w formie aktów notarialnych, decyzje Prezesa UOKiK, wyroki Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz dokumenty prywatne – korespondencja stron, umowy deweloperskie z aneksami, umowy cesji i przekazy pieniężne. Sąd dał wiarę dokumentom urzędowym i prywatnym na okoliczności określone dyspozycjami art. 244 i 245 k.p.c., przy czym żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości i autentyczności, ani nie wzbudziły one wątpliwości Sądu co do czasu i miejsca ich powstania. Okoliczności faktyczne nie były między stronami sporne. Zeznania stron potwierdzały te niesporne okoliczności. W szczególności nie było kwestionowane, że postanowienia umowne § 7 ust. 2 umów deweloperskich, dotyczące klauzuli waloryzacyjnej nie były indywidualnie uzgodnione z członkami grupy, członkowie grupy nie mieli rzeczywistego wpływu na treść tych postanowień. Do zamknięcia rozprawy pozwany nie dowiódł, że prowadził negocjacje co od treści umów z niektórymi członkami grupy, a także że wprowadził do umów prawo odstąpienia na skutek klauzuli waloryzacyjnej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Przesądzona została w sprawie dopuszczalność dochodzenia roszczeń członków grupy w postępowaniu grupowym. Nie ma wątpliwości, że charakter i podstawa faktyczna dochodzonych roszczeń uzasadniają przyjęcie, że roszczenia te mają charakter roszczeń o ochronę konsumentów w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. z 2010 roku Nr 7, poz. 44). Roszczenia wszystkich członków grupy dochodzone w niniejszym postępowaniu są roszczeniami konsumentów w stosunku do przedsiębiorcy.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Niedozwolonym postanowieniem umownym zgodnie z art. 385³ pkt 20 k.c. jest postanowienie przewidujące uprawnienie kontrahenta konsumenta do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od umowy. Stosowana przez pozwanego we wzorcach umów zawartych z członkami grupy lub ich poprzednikami prawnymi klauzula waloryzacyjna upoważniała pozwanego do samodzielnego i jednostronnego podwyższenia ceny z wyraźnym wyłączeniem jej obniżenia w oparciu o „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS, „wskaźnik cen produkcji budowlano-montażowej” GUS lub wskaźnik inflacji GUS. Wbrew zarzutowi pozwanego żaden członek grupy nie negocjował z

pozwany treści klauzul waloryzacyjnych. Nie zostały zawarte z członkami grupy żadne aneksy dotyczące rewizji wzorca w § 7 ust. 2. Wzorce umów nie przewidywały uprawnienia konsumenta do odstąpienia od umowy w przypadku zwiększenia ceny lokalu mieszkalnego na skutek waloryzacji. Dla uznania klauzuli zawartej w § 7 ust. 2 wzorców umów deweloperskich z członkami grupy i ich poprzednikami prawnymi za abuzywną podstawowe znaczenie mają prawomocne orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Na tej podstawie do prowadzonego przez Prezesa UOKiK jawnego rejestru klauzul niedozwolonych wpisane zostały stosowane przez pozwanego w § 7 ust. 2 wzorców umów klauzule waloryzacyjne. W orzecznictwie panowała rozbieżność co do tego, czy prawomocność materialna działa przeciwko wszystkim przedsiębiorcom stosującym takie postanowienie w swoich wzorcach, czy też tylko przeciwko temu przedsiębiorcy, przeciwko któremu zapadł wyrok, tj. czy skutki prawomocności materialnej obejmują tylko klauzulę zawartą w konkretnym wzorcu, poddaną ocenie w postępowaniu, czy też rozciągają się także na zawarte w innych wzorcach postanowienia tej samej treści - identycznie brzmiące lub mimo odmiennego brzmienia tożsame treściowo - względnie nawet postanowienia podobne. Przyjmowano bowiem dwa stanowiska, jedno odwołujące się do brzmienia art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c., zakładało, że za przedmiot postępowania prowadzonego na podstawie przepisów art. 479³⁶-479⁴⁵ k.p.c. należy uznać konkretne postanowienie z konkretnego wzorca umowy, a nie postanowienie umowne w ogóle. Prawomocność materialna wyroku może więc rozciągać się tylko na to konkretne postanowienie. Przy podejściu szerszym akcentowano wzgląd na efektywność ochrony prawnej w ramach kontroli abstrakcyjnej, gdyż dokonanie jakichkolwiek zmian w postanowieniu uznanym wcześniej za niedozwolone, choćby o charakterze redakcyjnym, powodowałoby konieczność wytaczania kolejnego powództwa o uznanie również „zmienionego” postanowienia za niedozwolone i czyniłoby tę ochronę często iluzoryczną, ułatwiałoby obchodzenie jej skutków. Nie było przy tym wątpliwości, że prawomocność materialna działa na rzecz każdego podmiotu, który mógłby wytoczyć powództwo przeciwko danemu przedsiębiorcy, choćby nie brał udziału w prawomocnie zakończonym postępowaniu. Wątpliwości rozstrzygnął Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z 20 listopada 2015 roku w sprawie III CZP 17/15, OSNC 2016/4/40, w której stwierdził: „prawomocność materialna wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza powództwo o uznanie za niedozwolone postanowienia tej samej treści normatywnej, stosowanego przez przedsiębiorcę pozwanego w sprawie, w której wydano ten wyrok (art. 365 i 366 k.p.c.). Prawomocność materialna wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone - także po wpisaniu tego postanowienia do rejestru (art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c.) - nie wyłącza powództwa o uznanie za niedozwolone postanowienia tej samej treści normatywnej, stosowanego przez przedsiębiorcę niebędącego pozwanym w sprawie, w której wydano ten wyrok (art. 365 i 366 w związku z art. 479⁴³ k.p.c.)”.

W tej sytuacji istotne jest, że to przeciwko pozwanemu Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stosowane w § 7 ust. 2 wzorca umów klauzule waloryzacyjne uznał za abuzywne. Były to postanowienia: „Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych GUS” (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia zawarcia umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszym ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w § 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z zawiadomieniem o możliwości odbioru lokalu”; „Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych GUS” (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia zawarcia Aneksu. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszym ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w § 3 nin. Aneksu. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed

odbioru lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z zawiadomieniem o możliwości odbioru lokalu” – wpis poz. 1883 i 1884 w rejestrze klauzul niedozwolonych oraz postanowienie „Cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna) począwszy od (...) dnia od rozpoczęcia budowy, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6.1.2”. Ponadto Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z 28 listopada 2008 roku, nr (...), uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy z 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów, działania pozwanego polegające na stosowaniu we wzorcach umów między innymi postanowienia: „Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen produkcji budowlano-montażowej” GUS (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, począwszy od dnia zawarcia umowy, licząc od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS, wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszych ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w par. 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji. Zdaniem Sądu decyzja Prezesa jest prawidłowa, gdyż postanowienie ww. treści jest klauzulą abuzywną. Uznane za niedozwolone i wpisane do jawnego rejestru postanowienia wzorców umowy (art. 479⁴⁵ § 1-3 k.p.c.) prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zostały wszystkie stosowane przez pozwanego z członkami grupy lub ich poprzednikami prawnymi w przypadku cesji i nie zmienione postanowienia w § 7 ust. 2 wzorca umów deweloperskich za wyjątkiem postanowienia zawartego w umowie z B. H. i J. H. (1) z 26 czerwca 2003 roku. Postanowienia wzorca umowy deweloperskiej w § 7 ust. 2 są tożsame w treści (normatywnie) z wpisanymi do jawnego rejestru. Nie ma racji pozwany podnosząc, że w stosunku do jedenastu członków grupy mają zastosowanie wpisane do rejestru klauzule abuzywne, gdyż inne różnią się od wpisanych. Klauzule wpisane do rejestru, a cytowane wyżej, wbrew pogładowi pozwanego, nie różnią się od zamieszczonych we wzorcu umowy zawartej z innymi członkami grupy E. i A. małżonkami G. o treści Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia 2006-10-01, licząc od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych”, wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszych ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w par. 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z powiadomieniem o możliwości odbioru lokalu. W umowach z M. i W. małżonkami C., A. i S. małżonkami K., małżonkami M. J. i K. J., M. i M. małżonkami K., P. S., K. K. (1), R. O. postanowienie wzorca w § 7 brzmiało następująco: Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia uzyskania pozwolenia na budowę, licząc od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych”, wówczas cena zostanie zwaloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszych ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w par. 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z zawiadomieniem o możliwości odbioru lokalu. W umowie z M. S. (2) postanowienie wzorca w § 7 miało treść: Strony ustalają, iż cena podlega zwiększeniu w oparciu „o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych” GUS (wskaźnik wyliczany miesiąc do miesiąca, z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka wskaźnika jest ujemna), począwszy od dnia uzyskania prawomocnego zamiennego pozwolenia na budowę, licząc od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej

wartości umowy. W przypadku, gdy w analogicznym okresie „wskaźnik cen produkcji budowlano – montażowej” GUS będzie wyższy niż „wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych”, wówczas cena zostanie waloryzowana według „wskaźnika cen produkcji budowlano – montażowej” GUS. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana miesięcznie, według zasad określonych w niniejszych ustępie, nie dłużej niż do terminu wskazanego w par. 6 ust. 1 i 2. Kwotę waloryzacji, obliczoną według powyższych zasad Kupujący zobowiązuje się wpłacić w terminie wymagalności ostatniej części ceny, nie później niż przed odbiorem lokalu. Sprzedający przedstawi Kupującemu wyliczenie waloryzacji wraz z zawiadomieniem o możliwości odbioru lokalu. W umowach z A. i S. małżonkami G., A. S. (1) i T. S., J. W. oraz M. Z. postanowienie § 7 miało treść: W sytuacji dokonywania wpłat przez Kupującego w ratach, cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna), począwszy od dnia uzyskania prawomocnego zamiennego pozwolenia na budowę, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6 ust. 1,2. W umowach z A. B., J. C., B. i B. małżonkami Z. postanowienie § 7 miało treść: Cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna), począwszy od dnia 2006-10-01, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena, wskazana w ust. 1, będzie waloryzowana wg zasad określonych n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6.1,2. W umowach z A. i E. małżonkami G., K. i T. małżonkami G., Z. i I. małżonkami M., J. J. (1) postanowienie § 7 miało treść: Cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna), począwszy od 7 (siódmego) dnia od rozpoczęcia budowy, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena, wskazana w ust. 1, będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6.1,2. Nie trzeba zawilej analizy językowej by stwierdzić, że różnica w treści postanowień wzorca i uznanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone jest powierzchowna, tak, że można stwierdzić, iż są to klauzule takie same jak uznane przez sąd za abuzywne. Kosmetyczna zmiana redakcyjna nie może mylić. Brzmienie tych klauzul jest prawie takie samo jak uznanych za abuzywne i nie mogą być przez Sąd ocenione odmiennie przy uwzględnieniu całej treści wzorca umowy za dozwolone. Tym bardziej, że pozostała treść wzorca we wszystkich umowach z uwzględnieniem tych wzorców, w których § 7 został uznany za klauzulę abuzywną jest taka sama. Nie ma racji pozwany podnosząc, że § 7 każdego wzorca jest klauzulą określającą główne świadczenia stron. Klauzula taka nie określa świadczenia głównego, a wprowadza jedynie umowny (choć zawarty we wzorcu) reżim jego podwyższenia.

Pozwany miał pełną świadomość, że stosowane przez niego klauzule waloryzacyjne są niedozwolonymi postanowieniami umownymi. Mimo wpisania tych klauzul do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK pozwany nie zmieniał treści wzorców umów deweloperskich, a przed zawarciem umów ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego i jego sprzedaży egzekwował od konsumentów – członków grupy dopłatę do ceny lokalu mieszkalnego jako opłatę waloryzacyjną. Stosował bardzo podobne klauzule w różnych wzorcach chcąc uniknąć zarzutu, że są to dokładnie te same postanowienia, a więc wszczęcia procedury z art. 26 u.o.k.k., czego i tak nie uniknął. Bez znaczenia dla uznania za nieważne postanowień wzorca umów deweloperskich zawierających klauzule waloryzacyjne był zarzut pozwanego, że negocjował z niektórymi członkami grupy wysokość opłaty waloryzacyjnej, a ci, którzy nabywali prawo w drodze umów cesji byli informowani o wysokości opłaty waloryzacyjnej i nie byli zmuszeni do zawarcia umowy cesji. Istotnie pozwany w niektórych wypadkach zmniejszył na wniosek konsumenta opłatę waloryzacyjną. Nie znaczy to jednak, że w sprawie występują członkowie grupy, którzy w ogóle nie zapłacili opłaty waloryzacyjnej na tej podstawie, że negocjowali z pozwanym usunięcie § 7 ust. 2 ze wzorca umowy deweloperskiej lub zapłacili niewielką dopłatę na tej podstawie, że zmieniono we wzorcach umowy na całkowicie odmienną od wcześniejszej klauzulę waloryzacyjną. Trzeba zaznaczyć, że dalsze stosowanie postanowień wzorca uznanych za niedozwolone stanowi bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w zbiorowe interesy konsumentów, czyli praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 u.o.k.k. Oznacza to, że występuje podstawa do realizacji ochrony konsumentów przed niedozwolonymi postanowieniami wzorca umowy w trybie postępowania administracyjnego - art. 26 i n. u.o.k.k.. Pozwany nie zważając na uznanie stosowanych przez niego klauzul waloryzacyjnych za niedozwolone stosował je egzekwując od członków grupy opłaty waloryzacyjne. Dodatkowo dezinformował konsumentów, że dostosował swoją praktykę do akceptowanych przez Prezesa UOKiK postanowień w ramach procesu aneksowania umów przedwstępnych sprzedaży, za co ten decyzją z 11 grudnia 2009 roku (...) Nr (...) w pkt I uznał działanie pozwanego za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art.

24 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 marca 2009 roku, a także zobowiązał pozwanego do zapłacenia kary finansowej.

Bez znaczenia jest zmiana § 9 wzorca umów deweloperskich wprowadzona przez pozwanego w aneksach o treści „stronom przysługuje prawo odstąpienia od umowy na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym”. Nie była to bowiem zmiana klauzuli waloryzacyjnej. Zmiana ta nie stanowiła również wykonania wytycznych Prezesa UOKiK. Za wprowadzanie konsumentów w błąd co do wprowadzania zmian jakoby zgodnie z wytycznymi Prezesa UOKiK działania pozwanego zostały uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Pozwany nie wprowadził do wzorca umów deweloperskich z członkami grupy lub ich poprzednikami prawnymi zapisów zawierających prawo odstąpienia od umowy w przypadku podwyższenia przez pozwanego ceny za lokal z zastosowaniem klauzuli waloryzacyjnej. Możliwość odstąpienia od umowy na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym tj. w oparciu o przepisy art. 491 k.c. i 492 k.c. nie pozwalała na odstąpienie od umowy z powodu podwyższenia przez dewelopera ceny za lokal mieszkalny.

Umowy zawarte z członkami grupy nie były umowami przedwstępnymi, a deweloperskimi. Oświadczenia, które znalazły się w umowach ustanowienia odrębnej własności lokalu i jego sprzedaży pomiędzy pozwanym, a kilkoma członkami grupy, zgodnie z którymi znoszą między sobą wszelkie roszczenia wynikające z wykonania umowy na wybudowanie i sprzedaż lokalu mieszkalnego nie są oświadczeniem co do zrzeczenia się roszczeń o zwrot nienależnej opłaty waloryzacyjnej. Takiego wyraźnego oświadczenia żaden członek grupy nie złożył, a stosując regułę art. 65 § 1 i 2 k.c. zgodnym zamiarem stron nie mogło być objęte zrzeczenie się roszczeń o zwrot opłaty waloryzacyjnej, choćby dlatego, że o pobraniu przez pozwanego tej opłaty bez podstawy prawnej członkowie grupy dowiadawali się dopiero po zawarciu umów ustanowienia odrębnej własności lokalu i jego sprzedaży.

Klauzula waloryzacyjna w § 7 wzorca umowy deweloperskiej zawartej pomiędzy pozwanym a B. H. i J. H. (1) z 26 czerwca 2003 roku nie jest abuzywna. Nie została uznana za taką w orzeczeniu Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Sąd w niniejszej sprawie dokonał samodzielnej analizy treści tego postanowienia umownego w oparciu o kryteria abuzywności postanowień wzorca umownego przewidziane w art. 385¹ § 1 k.c. Postanowienia podlegające kontroli na podstawie art. 385¹ k.c. są postanowieniami zgodnymi z prawem, lecz właśnie ze względu na dodatkowe przesłanki wskazane w tym przepisie, mogą być uznane za niedozwolone i w konsekwencji niewiążące konsumenta. Postanowienia wzorców umów uznaje się za niedozwolone nie z powodu ich sprzeczności z prawem, lecz z powodu niesprawiedliwego ukształtowania praw i obowiązków konsumentów w ramach swobody kontraktowej – tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 listopada 2015 roku w sprawie VI ACa 1750/14, LEX nr 1960678. Należy tu podkreślić, że jest dozwolone stosowanie umownych klauzul waloryzacyjnych o ile właśnie kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprawiedliwy. Umowna klauzula waloryzacyjna nie jest objęta wyłączeniem zawartym w art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c. Klauzula taka nie określa bowiem bezpośrednio świadczenia głównego, a wprowadza jedynie umowny reżim jego podwyższenia. Konsumenty znali sposób liczenia waloryzacji, był on sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Nie bez znaczenia jest fakt, że waloryzacja liczona miała być od 32 dnia od zawarcia umowy i nie dłużej niż do 3 miesięcy od planowanego według umowy terminu przedstawienia kupującemu lokalu. Nie ma rażącego naruszenia interesu konsumenta, ani sprzeczności z dobrymi obyczajami. Sąd podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie z wyroku z 30 listopada 2015 roku w sprawie VI ACa 1609/14, LEX nr 2004474: „za rażące naruszenie interesów konsumentów należy uznać sytuację, w której w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron poprzez wykorzystanie przez jedną ze stron swojej przewagi przy układaniu wzorca umowy, przy czym „rażące” oznacza znaczne odchylenie przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków. Sprzeczność z dobrymi obyczajami oznacza zaś wykroczenie przeciw uznanym w społeczeństwie zasadom moralnym lub przyjętej w obrocie uczciwości, a więc próbę obrony praw strony układającej wzorec na koszt konsumenta, bez dostatecznego brania pod uwagę jego interesów i bez przyznania mu z tego tytułu wyrównania”. Opłata waloryzacyjna ustalona przez pozwanego 28 października 2004 roku z datą wydania lokalu konsumentom nie przerzucała na tychże ryzyka gospodarczego, które powinien ponosić pozwany za długotrwały proces inwestycyjny. Takie ryzyko przeniósł pozwany w przypadku pozostałych członków grupy, którym opłaty doliczał od daty zawarcia umowy przez 3 do 5 lat. Bez znaczenia jest to, że B. H. obliczyła opłatę waloryzacyjną

inaczej, a pozwany także inaczej. Zasady liczenia były we wzorcu czytelne i nieskomplikowane w przeciwieństwie do bliżej nie znanych konsumentom wskaźników wzrostu cen towarów i usług GUS, wskaźników wzrostu cen produkcji budowlano-montażowej GUS, czy wzrostu inflacji GUS.

Skutkiem zastosowania we wzorcu umowy klauzuli niedozwolonej, zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. jest brak mocy wiążącej tego postanowienia przy zachowaniu skuteczności innych części wzorca. Członkowie grupy (z wyjątkiem B. H., A. H. i J. H. (1)) zapłacili dodatkowe opłaty tytułem klauzuli waloryzacyjnej, niewiążącej ich z mocy prawa, a zatem ich świadczenie miało charakter nienależnego. Zgodnie z art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Sąd akceptuje stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu wyroku z 15 maja 2014 roku w sprawie II CSK 517/13, LEX nr 1488794: „sam fakt spełnienia nienależnego świadczenia uzasadnia roszczenie o jego zwrot. W takim też przypadku nie zachodzi potrzeba badania, czy i w jakim zakresie spełnione świadczenie wzbogaciło osobę, na rzecz której świadczenie zostało spełnione, jak również czy majątek spełniającego świadczenie uległ zmniejszeniu. Uzyskanie nienależnego świadczenia wypełnia bowiem przesłankę powstania wzbogacenia, a spełnienie tego świadczenia przesłankę zubożenia. Z chwilą spełnienia świadczenia nienależnego powstaje roszczenie kondykcyjne, którego treścią jest obowiązek dokonania czynności faktycznej lub prawnej stanowiącej świadczenie przeciwne do spełnionego”. Takiego roszczenia powód dochodził w niniejszej sprawie. Roszczenia członków grupy zostały ujednoczone stosownie do art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. z 2010 roku Nr 7 poz. 44). Z przyczyn wskazanych wyżej Sąd uznał roszczenia członków grupy za usprawiedliwione za wyjątkiem należących do B. H., A. H. i J. H. (1).

To wszystko mając na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku stosując przepisy art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.. Do poniesionych przez członków grupy kosztów procesu zostały zaliczone oprócz opłaty sądowej uiszczonej przez powoda przypadające na członków grupy koszty ogłoszenia w prasie. O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi powoda Sąd orzekł na podstawie art. 5 ustawy z 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Ustawa dopuszcza możliwość zawarcia w umowie regulującej wynagrodzenie pełnomocnika postanowienia określającego to wynagrodzenie procentowo, jako stosunek do kwoty zasądzonej przez sąd na rzecz powoda (procent od wysokości kwoty zasądzonej przez sąd na rzecz członków grupy). Wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w stosunku do kwoty zasądzonej na rzecz powoda nie może przekraczać 20% tej kwoty. Przed zamknięciem rozprawy pełnomocnik powoda złożył spis kosztów, z którego wynika, że koszty zastępstwa procesowego zostały określone w umowie na 15% ujednoczonego roszczenia dochodzonego przez członka podgrupy.